

Filmoteca

Estiu / tardor 2026

La nostra Filmoteca

Podem imaginar una filmoteca com el punt de trobada de temporalitats diverses: des de les pel·lícules en nitrats fins als formats digitals, des del cinema clàssic fins a les expressions contemporànies més arriscades. Amb aquest esperit, sempre renovat, d'exploració de la història del cinema en tota la seva extensió i pluralitat, us presentem el nostre programa de cinema i exposicions d'estiu i tardor.

El dia a dia de les nostres sales conviu, també, amb moviments de llarg recorregut. Recentment, el Parlament va aprovar la llei de l'Institut de la Filmoteca Nacional de Catalunya, que es desplegarà al llarg dels mesos vinents. És el canvi normatiu més important des de la fundació de la nostra Filmoteca el 1981: la llei atorga plena autonomia de gestió a l'equipament, protegeix el conjunt del patrimoni cinematogràfic i reconeix la preservació i la difusió del cinema com un dels pilars de la cultura del país. Un moment històric, que ens recorda que els equipaments públics no són abstraccions ni fets donats. Són el resultat d'històries compartides, en què el compromís de les treballadores i treballadors que fan possible una cultura pública, crítica i de qualitat s'entrellaça amb la confiança de la ciutadania que en fa ús i li dona sentit.

La llei reconeix quaranta-cinc anys de trajectòria que han fet de la Filmoteca un referent. I, des dels fonaments sòlids del present, ens permet albirar la Filmoteca del demà. Un futur que només podrem continuar escrivint juntament amb vosaltres: les més de cent mil persones que cada any ompliu les sales del Raval, que exploreu amb curiositat la Biblioteca del Cinema, que investigueu i reactiveu la col·lecció fílmica del Centre de Conservació i Restauració i que, en conjunt, sou la comunitat diversa i inquieta que mou la nostra Filmoteca.

Pablo La Parra Pérez
Director

La repesca!

Juliol — agost — setembre

En un panorama d'exhibició cada vegada més irregular, amb estrenes simultànies a sales i plataformes, pel·lícules que desapareixen de la cartellera en poques setmanes i d'altres que allarguen inesperadament el seu recorregut comercial, proposem, un any més, *La repesca!*, un cicle pensat per recuperar algunes de les pel·lícules del 2025, votades per l'equip de la Filmoteca, i esquivar les dinàmiques accelerades que regeixen l'economia de l'atenció. Una invitació a redescobrir aquestes obres amb temps, en pantalla gran i oferint un espai compartit entre propostes de gran públic i altres de més minoritàries.

L'edició d'enguany ofereix una mirada oberta a la diversitat de formes i sensibilitats que conviuen a la cartellera del nostre país: des de cineastes-artesans consagrats com Hong Sang-soo amb *By the Stream* fins a propostes de gènere amb vocació popular com *Weapons* (Zach Cregger). També hi ha cabuda per a veus singulars que exploren les tangents menys transitades de Hollywood, com la de Kelly Reichardt (*The Mastermind*) o la del sempre insistent David Cronenberg (*The Shrouds*), al costat de la riquesa del documental amb títols com *Flores para Antonio* (Elena Molina i Isaki Lacuesta) o *Tardes de soledad* (Albert Serra).

The Mastermind (Kelly Reichardt, 2025)

Fritz Lang

Període sonor

Juliol — agost — setembre

Poc abans de fugir de l'Alemanya nazi, Fritz Lang entra en el cinema sonor per la porta gran tot revolucionant la nova tecnologia d'aleshores amb *M* (1931), un film en què els sons, el silenci i el fora de camp sonor s'integraven de manera innovadora en la narració. Aquesta transició significa per al cineasta el pas d'un univers monumental i fantàstic a un estil contingut i realista, centrat en personatges més quotidians, allunyats dels superherois i els supercriminals de l'etapa muda.

En arribar als Estats Units, Lang trasllada amb naturalitat les seves obsessions temàtiques al sistema d'estudis de Hollywood. Destaca en gèneres com el western, el d'espies, el d'aventures i, sobretot, el *noir*, al qual aporta la influència estètica de l'expressionisme alemany, i manté molts dels elements constants de la seva filmografia com ara la fatalitat del destí, la culpa, la moral ambigua o l'individu enfront de sistemes opressius. Finalment, al seu retorn a Europa el 1959, recupera el sentit de l'espectacle de les primeres pel·lícules i culmina una de les obres més coherents i rigoroses del setè art.

Rancho Notorious (Fritz Lang, 1952)

Tu i jo, què?

Comèdies romàntiques

Juliol — agost — setembre

When Harry Met Sally... (Rob Reiner, 1989)

Què és, exactament, una comèdia romàntica? Dues persones destinades a trobar-se? Una batalla de gèneres amb final feliç? Un mecanisme perfecte de rèpliques enginyoses contingut dins d'una matrioixca de malentesos? Tu i jo, què? proposa un recorregut per un dels gèneres més populars, mutants i persistents de la història del cinema: un territori on les formes del desig, les convencions socials i les fantasies sentimentals es negocien a cop de diàleg.

El cicle situa l'inici del gènere en les *screwball comedies* dels anys trenta i quaranta, quan cineastes com Ernst Lubitsch, Frank Capra, Dorothy Arzner o Preston Sturges van convertir la comèdia romàntica en un laboratori ideal per escenificar les tensions del seu temps: l'ansietat per la mobilitat social en plena Gran Depressió, les noves relacions entre homes i dones a l'entorn professional, o el xoc entre desig i diners. Dècades més tard, després de l'Estiu de l'Amor i el desencís dels setanta, el gènere va mutar de nou: l'idil·li es va tornar nerviós, insegur i fins i tot autodestructiu. *Annie Hall* va convertir els dubtes sentimentals en neurosi urbana, mentre que títols com *Modern Romance* o *The Heartbreak Kid* desmunraven, des de la incomoditat i el cinisme, les promeses tradicionals del final feliç. Però el gènere sempre troba la manera de reinventar-se, i entre finals dels vuitanta i els noranta, en plena era del *blockbuster*, va recuperar la seva condició de gran cinema popular gràcies a una nova generació d'intèrprets com Meg Ryan o Tom Hanks en pel·lícules com *When Harry Met Sally...*, *You've Got Mail* o *There's Something About Mary*.

Tu i jo, què? reuneix grans clàssics, especialment del cinema nord-americà, però també proposa desviaments cap a altres geografies i sensibilitats. Des del frenesí *slapstick* i musical del *Shanghai Blues*, del hongkonguès Tsui Hark, o el desvergonyiment de *But I'm a Cheerleader*, de Jamie Babbit, fins a les relectures particulars d'autors com Edward Yang o Chantal Akerman, sense oblidar Barcelona com a protagonista en pel·lícules com la comèdia expat *Barcelona*, de Whit Stillman, o la revisió lesbicorohmeriana de *La amiga de mi amiga*, de Zaida Carmona. El cicle reivindica l'extraordinària elasticitat d'un gènere capaç de contenir tant l'artifici més lleuger com les preguntes més feridores sobre com ens relacionem, vivim i desitgem.

Aki Kaurismäki

Juliol — agost — setembre

Als anys vuitanta, la irrupció d'Aki Kaurismäki va situar al mapa la cinematografia finlandesa amb una obra del tot recognoscible a primer cop d'ull. Centrant-se en personatges marginats i en conflictes de classe, Kaurismäki construeix un cinema polític sense discurs explícit, basat en la defensa de la dignitat humana. Amb referents com Bresson, Tati, Chaplin, Buñuel o Ozu, la seva aposta formal consisteix a eliminar el superflu per aconseguir una expressivitat màxima amb recursos austers. Amb una posada en escena minimalista, elíptica i sòbria, i una visió molt crua de la realitat, el cineasta combina l'humor sec i de vegades surrealista amb una gran sensibilitat emocional. Aquesta dualitat —entre duresa i compassió— és clau: observa amb lucidesa el món que l'envolta, però alhora ofereix refugi i comprensió als seus personatges solitaris i lacònics, sovint obrers o éssers desplaçats. Afirmar que “com més pessimista soc a la vida real, més optimistes són els meus films”; és potser per això que amb el temps ha evolucionat des d'un to més fosc cap a una obertura a l'esperança, i ha convertit les seves històries en petites faules sobre la solidaritat i els vincles humans.

Kauas pilvet karkaavat (Nubes pasajeras. Aki Kaurismäki, 1996)

Jane Fonda

Agost — setembre

Al llarg de set dècades de carrera al cinema i la televisió, Jane Fonda mai no ha deixat de transformar-se. Presentem una retrospectiva en què algunes de les seves interpretacions més memorables s'entrellacen amb capítols clau del cinema del segle xx: la transició del sistema clàssic d'estudis al New Hollywood, el cinema compromès en l'estela de la contracultura i les lluites del 68, el nou *star system* del cinema d'entreteniment dels vuitanta..., fins a arribar als seus papers més recents, en els quals desplega sense complexos el seu estatus d'icona intergeneracional. Una història del cinema i de l'emancipació: amb un registre interpretatiu sofisticat i autoconscient, Fonda ha desmuntat metòdicament els codis de cosificació sexual imposats per la mirada masculina. Sempre alineada, amb energia incombustible, amb la causa dels pobles i les minories oprimides, la trajectòria de Fonda encarna l'empoderament de tota una generació d'actrius que, a cavall entre la revolució sexual i la segona onada feminista, van agafar les regnes de la seva representació dins i fora de la gran pantalla.

La retrospectiva es completa amb la presentació, al programa *De bell nou* del setembre, de la restauració de *Sois belle et tais-toi* (Delphine Seyrig, 1981), en què Fonda s'uneix a una vintena d'actrius més per denunciar el sexisme imperant a la indústria del cinema.

Tout va bien (Jean-Luc Godard, Jean-Pierre Gorin, 1972)

Exposició

Feminismes fílmics: 1976-2026

A partir de la col·lecció de la Filmoteca de Catalunya

Del 9 de juliol al 29 de novembre de 2026

Fotograma de Noticiari de Barcelona, núm 12. Feminisme. Els moviments feministes (ICC, 1977)

En ocasió del 50è aniversari de les Primeres Jornades Catalanes de la Dona, aquesta exposició revisa la influència que el moviment feminista ha exercit en el camp del cinema i la creació videogràfica en el context català, i com les idees, les demandes i les accions d'aquest moviment s'han reflectit en els treballs audiovisuals per donar lloc a una manera diferent de pensar, sentir i crear imatges en moviment.

A partir d'obres audiovisuals provinents de la col·lecció de la Filmoteca i altres arxius, totes elles fetes per dones cineastes i artistes, l'exposició presenta remuntatges de fragments de pel·lícules,

peces de videoart i reportatges televisius articulats entorn dels nou temes que es van debatre durant aquells dies –*Treball, Barris, Família, Educació, Mitjans de comunicació, Política, Legislació, Ruralitat i Sexualitat*–, i proposa una genealogia possible dels feminismes fílmics a Catalunya entre 1976 i l'actualitat.

Exposició comissariada per Alexandra Laudo [Heroínas de la Cultura] amb l'assessorament de Marta Selva i Anna Solà i produïda per la Filmoteca de Catalunya. Muntatge cinematogràfic a càrrec de Pilar Monsell.

Col·labora: España en Libertad. 50 años.

Afins: Nasty Women

Octubre — novembre — desembre

Quan el cinema tot just començava, elles ja ho trencaven tot! Després que la desafortunada expressió de Donald Trump per desacreditar la seva opositora política es fes viral el 2016, “Nasty women” s’ha convertit en un crit d’empoderament feminista amb un fort impacte cultural i mediàtic. I, tanmateix, abans no existís el terme, el cinema ja anava ple de dones perillosament irreverents, obstinades a trencar les normes i dinamitar les bases del patriarcat a cops d’humor i caos. Aquí la utilitzem com una eina de restitució històrica que dona visibilitat a les pioneres oblidades i com una categoria crítica per analitzar personatges femenins que desobeeixen, incomoden i transformen el relat cinematogràfic.

A partir del corpus de pel·lícules mudes reunit i restaurat pel projecte internacional *Cinema’s First Nasty Women*, despleguem una constel·lació d’afinitats que dialoga amb l’exposició *Feminismes filmics* i la creació contemporània amb mirada crítica de gènere.

Els passos dobles

Yo (Rafa Cortés, 2007)

Costa Brava (Marta Balletbò-Coll, 1995)

Àlex Brendemühl

Octubre

Amb una de les trajectòries més sòlides del nostre cinema i un ampli recorregut internacional, Àlex Brendemühl entén el seu ofici com un exercici de transformació constant. Ja sigui com a actor, director o guionista, afronta cada projecte com una oportunitat per reinventar-se en tant que creador polifacètic. Ens endinsem en l'univers d'un creador que, per sobre de tot, és també espectador.

Amb la presència d'Àlex Brendemühl

Marta Balletbò-Coll

Desembre

Eclectica, intrepidíssima i seductora, la filmografia de Marta Balletbò-Coll és fruit d'un impuls creatiu incontenible. La seva espontaneïtat s'encomana tant davant com darrere la càmera i aconsegueix combinar l'humor més desacomplexat amb una honestetat genuïnament contemporània. És hora de reivindicar el seu nom com a veu essencial del cinema català i celebrar el pols d'una creació viva i lliure, plena de referents diversos, tan frenètica i vibrant com l'univers que habiten els seus personatges.

Amb la presència de Marta Balletbò-Coll

Paul Thomas Anderson

Octubre — novembre

Poques filmografies resulten tan reconeixibles i alhora tan imprevisibles com la de Paul Thomas Anderson. Al llarg de tres dècades, ha bastit una obra fascina- da pels vincles humans, la culpa i el desig en una Califòrnia travessada per les contradiccions i els fantasmes del somni americà. Amb una lucidesa excepcional retrata les tensions entre ambició, poder, fe i solitud i converteix els marges soci- als i emocionals del país en matèria cinematogràfica de primer ordre.

Des dels suburbis de la San Fernando Valley fins als paisatges desolats de *There Will Be Blood*, Anderson combina virtuosisme formal, intensitat emocional i un peculiar sentit de l'humor amb una rara capacitat per convertir personatges ferits en figures profundament humanes. Predicadors carismàtics, magnats del petroli, detectius fumats, revolucionaris exhausts, amants impossibles i ànimes perdudes poblen un imaginari inesgotable, que es reinventa amb cada pel·lícula i transita entre la comèdia romàntica, el melodrama coral, el *noir* paranoic i el gran fresc històric, sense perdre mai una veu inconfusible.

The Master (Paul Thomas Anderson, 2012)

Keisuke Kinoshita

Octubre — novembre

Keisuke Kinoshita va ser una de les grans figures del cinema japonès de postguerra i autor d'una de les filmografies més lliures i singulars de l'època. Guionista de la majoria de les seves pel·lícules, va explorar durant els anys quaranta i cinquanta registres tan diversos com la sàtira popular, el melodrama familiar o el relat antibel·licista.

Amb tot, el seu cinema va mantenir sempre una mirada sensible i empàtica envers els més vulnerables, fet que li va valer el qualificatiu de "director del poble". Les seves pel·lícules van privilegiar personatges femenins complexos i combatius — sovint interpretats per una esplèndida Hideko Takamine—, així com protagonistes masculins tendres i fràgils, molt allunyats dels arquetips dominants de l'època. Aquest cicle reuneix els títols més emblemàtics de la seva filmografia, entre els quals destaquen *Twenty-Four Eyes* (1954) i *Ballad of Narayama* (1958), restaurats i digitalitzats recentment.

Col·labora: Japan Foundation

Twenty-Four Eyes (Keisuke Kinoshita, 1954)

Roberto Rossellini

Novembre – desembre – gener

L'obra de Roberto Rossellini resulta essencial per entendre tres grans transformacions de l'audiovisual: el neorealisme, la modernitat i la televisió com a eina cultural. Format a la Itàlia feixista, Rossellini es reinventa constantment al llarg d'una trajectòria marcada per una mirada profundament humanista sobre la guerra, la crisi moral europea i la recerca espiritual de l'individu.

Amb *Roma, città aperta* (1945) esdevé la punta de llança del neorealisme i enceta un seguit de films que converteixen les ferides de la història en matèria cinematogràfica immediata. Són pel·lícules que no només documenten una època convulsa, sinó que fan emergir una nova relació entre ficció i realitat, entre actors professionals i persones comunes, entre narració i experiència viscuda. A partir dels anys cinquanta, amb la col·laboració d'Ingrid Bergman orienta el seu cinema cap a la crisi existencial, explora l'espera com a forma d'aproximació a la realitat i dirigeix *Viaggio a Italia* (1954), considerada per molts la gènesi del cinema modern.

El 1966, decebut amb el cinema i utòpicament convençut del potencial pedagògic de la televisió, debuta en el nou mitjà, en el qual realitza films mancats de dramatisme sobre la història i el pensament de la humanitat. Va ser el darrer gran projecte d'una obra colossal que, en paraules de Truffaut, "ha ajudat la humanitat a ser més intel·ligent i més lliure".

Col·labora: Mostra de Cinema Espiritual de Catalunya

Alice Diop

Novembre —desembre

Filla de la diàspora senegalesa, Alice Diop filma els suburbis francesos per subratllar allò que habitualment queda fora de camp: territoris, cossos i experiències allunyats de la representació cinematogràfica dominant.

Formada en història i sociologia visual, observa amb precisió i empatia les fractures de classe, raça i gènere que travessen la societat francesa. El seu cinema, híbrid de documental i ficció, interroga les formes de violència institucional, els silencis heretats i la manera en què els mecanismes d'exclusió i els relats hegemònics condicionen els individus. Lluny de l'estereotip i del sensacionalisme, construeix una mirada crítica basada en la proximitat, la fragilitat i la dignitat dels seus personatges, transformant el gest quotidià en una reflexió sobre la memòria col·lectiva i la necessitat d'una reparació simbòlica i política.

Alice Diop és també la fundadora de la Cinémathèque Idéale des Banlieues du Monde, un projecte dedicat a preservar i reivindicar les veus i les imatges de les perifèries d'arreu del món.

Col·labora: *L'Alternativa*

Rita Azevedo Gomes

Novembre —desembre

En el cinema contemporani europeu existeixen aqüífers subterranis que continuen defensant una idea secreta i sensible del cinema. La filmografia de la portuguesa Rita Azevedo Gomes podria ser una d'aquestes fonts ocultes: un cinema que construeix un univers propi, travessat per preocupacions allunyades d'allò que solem entendre com a contemporani, on la força i la veritat dels sentiments i de les passions només semblen possibles a través de l'artifici de la literatura, la pintura i del cinema mateix. En pel·lícules com *O Som da Terra a Tremer*, *Frágil Como o Mundo* o *A Portuguesa* se'ns proposen obres capaces de condensar tot un món en petites peces de cambra: delicades composicions en què les paraules, els cossos i el temps ressonen amb una musicalitat íntima i secreta.

Jacques Tati

Desembre — gener

La filmografia de Jacques Tati se situa en una cruïlla singular entre la modernitat europea i la tradició de la *slapstick*. Hereu de la comèdia gestual del cinema mut, Tati converteix el gag en una observació gairebé assagística del món contemporani. En pel·lícules com *Mon oncle* i *Play Time*, la modernitat apareix com una promesa de perfecció funcional: espais, objectes i rutines semblen formar part d'una màquina ben greixada destinada a eliminar qualsevol fricció. Però l'ordre sempre es veu desestabilitzat per petites fissures còmiques. En aquest univers, Monsieur Hulot, interpretat pel mateix Tati, actua com un *flâneur* maldestre i curiós, un cos fora de sincronia que revela la fragilitat del sistema. Així, el món burgès i tecnocràtic, amb les seves ambicions d'eficiència total, queda constantment sabotejat per l'atzar vitalista i lúdic de l'ésser humà, encarnat en la matusseria lluminosa d'Hulot.

David Lynch

Desembre — gener

Convertit en icona cultural i alhora en una figura difícil d'encaixar dins dels marges convencionals del cinema, David Lynch ha sabut donar forma a l'inenarrable. Des dels primers curtmetratges, crea un cinema del subconscient que s'alimenta de la seva pròpia lògica onírica i d'imatges de malsons, i esdevé un creador incomparable d'atmosferes, amb mons carregats d'inquietud, bellesa i misteri, en què allò que és familiar esdevé sobtadament estrany.

Lynch dialoga amb gèneres clàssics com el *noir*, el melodrama o el fantàstic per transformar-los en experiències psicològiques i emocionals en les quals brolla tant la violència latent com la possibilitat de transcendència. El seu llenguatge visual i sonor també és immediatament recognoscible: espais inquietants, plans hipnòtics i una nova forma d'entendre el so i la música per generar emocions i estats mentals. Més enllà de ser un dels cineastes més influents del seu temps i d'haver revolucionat la televisió amb *Twin Peaks*, la seva obra abraça les arts plàstiques, la música i la literatura per esdevenir un artista total amb adjectiu propi.

FilmoXica

Bicicletes

Estiu

El millor de l'estiu sovint comença amb un trajecte en bicicleta. Un camí vorejant el riu on ens banyem cada any, una noia que ens espera sota l'arbre, la migdiada eterna mirant el Tour de França o una lluna plena que ens segueix mentre avancem cap a una nova aventura. Tot el que ens agrada es viu més intensament si pedalem. Prepara't per acompanyar els i les protagonistes d'aquesta FilmoXica en un viatge sobre rodes que no oblidaràs.

Ballem, ballem!

Tardor

Una de les múltiples funcions del cos és la de fer-nos ballar. Les persones comencem a ballar abans de saber parlar i la dansa ens pot acompanyar al llarg de tota la vida. A més a més, tenim la sort que des de la butaca les pel·lícules ens inspiren i ens commouen amb la força del ball. Apugeu el volum, que la FilmoXica de tardor us portarà grans cançons, històries sobre fer-se gran, sonades caigudes i algun amor primerenc. Com va dir Pina Bausch, «Ballem, ballem! Si no, estem perduts»

Exposició

INTERVAL #2

Dispersar els espectres.

Estampa

Desembre

A *Dispersar els espectres*, el col·lectiu Estampa treballa el material de base del cinema: la llum i la seva relació amb la matèria. A partir de l'estudi d'un material concret —els vidres dicroics—, ha desenvolupat una investigació heterogènia sobre espectres lumínics, interfícies difractivs i longituds d'ona, però també sobre la meravella o els espectres que ens sotgen.

Interval #2 presentarà el projecte en la seva integralitat per primera vegada. S'hi podran veure les tres instal·lacions que n'han resultat —entre l'il·lusionisme, la meditació i la meravella— i es desplegarà el context expandit de la investigació per mitjà d'un programa de mediació.

Dispersar els espectres ha comptat amb el suport d'El Graner, centre de creació de dansa i arts vives.

Entrades i abonaments

Cinema

Entrada individual

General	4 euros
Reduïda	3 euros

(Estudiants, persones en situació d'atur, majors de 65 anys, joves fins a 30 anys, persones amb una discapacitat legalment reconeguda i acompanyant, títol de família nombrosa o monoparental, carnet de biblioteques públiques, acompanyant de la persona abonada.)

Programació familiar

Infants < 12 anys	2 euros
Amb carnet FilmoXica	gratuït
Acompanyants infants (màxim dos), preu reduït	3 euros

Abonaments

Filmo10 (10 sessions)	20 euros
Aula de Cinema (30 sessions)	45 euros

Abonament semestral 50 euros

Abonament anual

General	90 euros
Reduït	60 euros

(Majors de 65 anys, joves fins a 30 anys, targeta rosa i titulars targeta discapacitat)

Els abonaments tenen validesa a partir de la seva data d'emissió, excepte el Filmo10 (vàlid fins a finals d'any)

Horaris taquilla

Matins, de dimarts a divendres
10.00 a 14.00 h

Tardes, de dimarts a diumenge
15.30 a 21.00 h

Les entrades són numerades.

Exposicions

Accés

Gratuït

Horaris

De dimarts a divendres
10.00 a 14.00 h

De dimarts a diumenges
16.00 a 21.00 h

Avantatges dels abonaments

- Reserva anticipada d'entrades. Màxim dues entrades per sessió.
- Tarifa reduïda de 3 euros per a una persona acompanyant.
- Visites guiades a l'exposició gratuïtes (titular i una persona acompanyant).
- 5% de descompte al bar i a la llibreria.
- Descomptes i promocions exclusives.
- Tramesa del programa mensual per correu postal.*

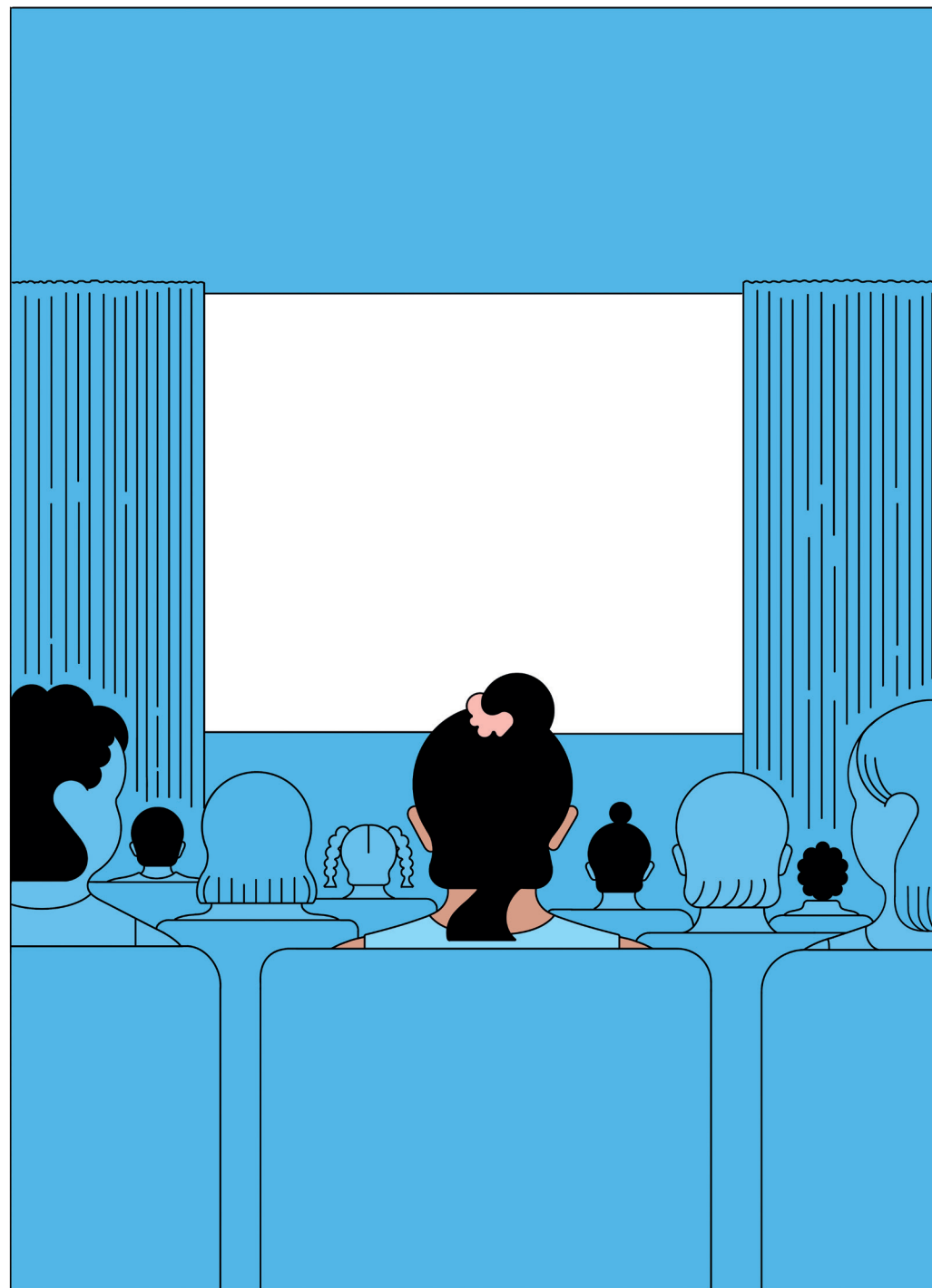
* Excepte per als abonaments Filmo10

filmoteca.taquilla@gencat.cat

T 935 671 070

Venda en línia

filmoteca.cat

Filmoteca de Catalunya

Plaça de Salvador Seguí, 1-9

08001 Barcelona

T +34 935 671 070

filmoteca.cultura@gencat.cat

filmoteca.cat